

בבא קמא כד

עניין: ריחוק נגיחותיו חייב, קירב נגיחותיו לא כל שכן

טור או"ח סי' קיד

לראש: ה ירושלמי התפלל ואינו יודע אם

הזכיר אם לאו קודם שלשים יום חזקה מה שהוא למוד מזכיר מכאן ואילך מה שצריך מזכיר (ט) הילכך עד שלשים יום אם ספק לו אם הזכיר אם לאו צריך לחזור (י) דמסתמא לא הזכיר. והוא הדין נמי שלשים יום אחר הפסח מסתמא הזכיר וצריך לחזור: ט וה"ר מאיר מרוטנבורק היה רגיל לומר בשמיני עצרת ברכת אתה גבור תשעים פעמים עד משיב הרוח ומוריד הגשם (י) כנגד שלשים יום שאומר אותו שלש פעמים בכל יום ועכשיו אם היה מסופק אין צריך לחזור וראיתו מפרק כיצד הרגל (בבא קמא כד). דאמר גבי שור המועד [ג] ריחוק נגיחותיו חייב קירב נגיחותיו לא כל שכן הכא נמי כיון דאחר שלשים יום אם הוא מסופק אין צריך לחזור כל שכן תשעים פעמים ביום אחד וה"ר פרץ ז"ל כתב לא חזינא לרבנן קשישי דצרפת דעבדי הכי שאין הנדון דומה לראיה דהתם טעמא משום שהוחזק ליגח ואם הוחזק בשלש רחוקות כל שכן בשלש קרובות אבל גשם שנתקן בתפלה (י) והדבר תלוי בהרגל לשונו לא אמרינן הכי. ואדוני אבי הרא"ש ז"ל

חידושי הגרש"ש דף מ.

יש להסתפק בענין העדאת שור שמחזקין שנעשה איזה שינוי במבעו ליגח, אם בא שינוי זה ע"י הרגל הנגיחות, או שע"י שנגח ג' פעמים או מכירים מיבו של שור שהוא נגחן, דבפחות מזה או תולים במקרה. והנה לכאורה דבר זה במחלוקת שנוי, בהא שהביא הטור או"ח סי' קי"ד לענין משיב הרוח, דלאחר ל' יום א"צ לחזור כשהוא מסופק אם אמר או לא. באדם והרי הוא כמו שור נגח, עכ"ל. והנה מוכח דהר"מ סובר, דמועד הוא שהורגל ליגח, ונמצא דשינוי מבעו הוא מסיבת ההרגל. וע"כ דומה לענין הרגל לשון באדם. והר"פ סובר דבמועד אין לנו אלא התגלות מבעו של השור, היינו, שבעצמות השור יש שאיפה לנגוח, רק כ"ז שלא ראינו שנוגח ג' פעמים היינו תולים במקרה, ובענין חזקת עקרה המבואר בגמ' יבמות דף ס"ה, אם נשאת לג' בני אדם ולא ילדה, דאין הנשואין גורמין כלל כמובן.

זהר ח"ג דף קסג ע"א-ע"ב

דיוקנא דשמאלא דכרסיה דיליה. והוא שור חקרי שור תס דהא רתיכא דכרסיה רשימא דברית אית ציה וע"ד האי שור חקרי תס ויעקב אחיד ציה בגויה ובהאי שור עביד (ג) פריעה ואלעבר זיהמא דפסולת כלא. במתניתא דבבא קמא (סג ז) ויזכור אלהים דנטל יעקב צבור שורו ודאי והוא שור. שור תס. ויעקב איש תס רבון ושליט מלריה דציתא דהוא שור תס שארי בגויה צגין דאית שור מועד צסטר ערלת פריעה. וכמה גרדיני נימוסין נפקין מניה עד דרגא בתרייתא דחקרי שא"ה הוא דאפיל ציתין דעלמא דלא דיירין צהו בני נשא. וכלהו נפקי מהוא שור מועד. ודא צחצורה דחמוד